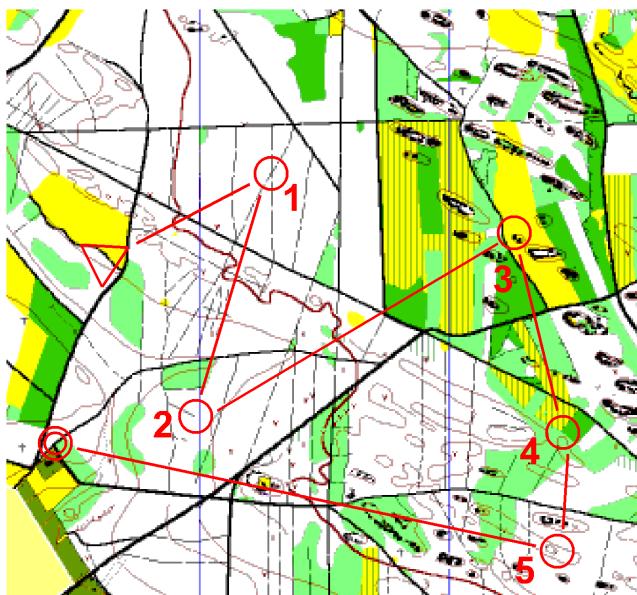

Co to je orientační běh?

Je to běh v lese po trati, která je nakreslená v mapě. Trať je určena několika (pěti až dvaceti) kontrolními body, kterých závodník musí dosáhnout v předepsaném pořadí. Kudy se na tyto body dostane, to záleží pouze na něm.

- start
- kontrola
- cíl

Za zmínku stojí, že les zde není zelený, ale bílý. Zelené jsou hustníky, a to tím zelenější, čím hůř jsou průběžné. Žluté jsou mýtiny a pokud jsou zarostlé (ať už mladými stromky nebo kapradím či ostružiním), jsou zeleně šrafované. Cesty jsou černé, rovněž tak skalní útvary. Hnědými čarami jsou znázorněny vrstevnice a tudíž i jámy či prohlubně.

Závodník musí postupovat v pořadí 1-2-3-4-5-cíl, **nikoliv** např. 1-3-4-5-2-cíl (což by jistě rád udělal, protože to je kratší).

Ale je jedno, jestli např. ze 2 na 3 běží po cestách, nebo přímo podle buzoly a azimutu.

Vidíme, že kontrola č. 1 je na křižovatce průseků, č. 2 na konci průseku, č. 3 u skály, č. 4 buď na rohu mýtiny nebo na rohu hustníku a č. 5 v prohlubni.

Před startem si každý závodník ještě vezme popisy kontrol. V nich je mezinárodními symboly přesně určeno, kde se kontrola nachází. Např. jestli naše trojka je u paty nebo nahoře na skále a zda je na severní či jiné straně. U kontroly č. 4 je uvedeno, zda je na pasece či v hustníku atd.

Kontroly je nutno najít všechny. Pokud nějaká chybí, je závodník diskvalifikován.

Takhle vypadá kontrola. Závodník má na prstu navlečený elektronický paměťový čip. Ten na okamžik zasune do krabičky připevněné ke kontrole a ta mu do čipu nahraje čas. V cíli se pak všechny časy přehrají do počítače, zkontroluje se, zda závodník dodržel pořadí a nic nevynechal a zpracují se výsledky. (Číslo 107 je její **identifikační**, **nikoliv pořadové** číslo kontroly.)

Dříve se místo elektroniky používaly mechanické kleštičky a papírové průkazky. Dodnes se s nimi setkáváme na menších závodech.

Startuje se obvykle ve třiminutovém intervalu a jedinou pomůckou závodníka – kromě mapy a popisů – je buzola. Délka trati je různá v závislosti na celkovém převýšení. Aby to bylo jednoznačné, není směrodatná délka, ale *předpokládaný čas vítěze*. Ten bývá od 20 minut u dětí přes 90 u nejvýkonnější kategorie (21 až 34 let) a pak zase s věkem klesá.

Nejnižší ani nejvyšší věk závodníka není nijak omezen. Záleží na rodičích, kdy si troufnout pustit děti do lesa samotné. Zhruba do 3 let je rodiče doprovázejí (kategorie HDR, tj. **hoši** nebo **děvčata s rodiči**), od 6 let už se obvykle děti za rodiče stydí... Nejvyšší kategorie je 75 až nekonečno. Není nijak mimořádným jevem, že na závod přijedou z jedné rodiny tři generace: děti, rodiče i prarodiče.

Nejnižší věková kategorie H10 resp. D10 je pro děti od kojeneckého věku až do 10 let. Má ještě svou modifikaci, tzv. liniovou trať. Taková trať je v lese značena fáborčky a kdo z dětí nechce, vůbec do mapy nemusí koukat. Ale pozor, fáborčky se záměrně všelijak klikatí a kličkují, aby to po nich trvalo déle. Kdo se do mapy podívá, snadno si cestu zkrátí a vyhraje.